

Arrest

nr. 62 950 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.
2. de gemeente Kapelle-op-den-Bos, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van Kapelle-op-den-Bos van 16 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 4 april 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 22 april 2008.

Op 13 januari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 april 2009 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met A.Y., van Belgische nationaliteit.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2009 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 15 september 2009 treedt verzoeker in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 10 december 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelt, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 44 878 van 16 juni 2010.

Op 7 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn. Verzoekers moeder is Belgische.

Op 10 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat verzoeker indient tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad nr. 58 563 van 25 maart 2011 verworpen.

Op 25 februari 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Kapelle-op-den-Bos mee dat de aanvraag voor een verblijfskaart van verzoeker geweigerd kan worden.

Op 11 maart 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker een bijkomend stuk heeft neergelegd.

Op 17 maart 2011 neemt de burgemeester van de gemeente Kapelle-op-den-Bos de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 30/09/2011 (datum) door D.V. (...) van Armeense nationaliteit, geweigerd. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

(...)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De tweede verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van 1 april 2011 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De tweede verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De eerste verwerende partij diende wel een nota en een administratief dossier in.

2.2. In haar nota verzoekt de eerste verwerende partij (de Belgische Staat) om buiten de zaak te worden gesteld. Zij zet uiteen dat het de gemachtigde is van de burgemeester van de gemeente Kapelle-op-den-Bos die op 16 maart 2011 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De Belgische Staat dient dan ook buiten de zaak te worden gesteld aangezien hij niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft, genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) omdat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd.

Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij genomen is op grond van het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing werd genomen door het gemeentebestuur en niet door de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De eerste verwerende partij is inderdaad niet de auteur van de bestreden beslissing, zodat haar vraag om buiten de zaak te worden gesteld, wordt ingewilligd.

2.3. De tweede verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde tweede verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, wordt voldaan.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Omwille van enorme problemen in zijn land van herkomst waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden diende verzoeker zijn land te ontvluchten en kwam hij vervolgens aan in België in april 2008, alwaar hij asiel aanvraagde.

Deze asielaanvraag werd evenwel door het CGVS afgesloten en vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Om zijn verblijf in ons land te regulariseren heeft verzoeker een beroep gedaan op de gezinshereniging. Evenwel werd dd. 16.03.2011 een beslissing genomen tot weigering van dit beroep.

Dd. 17.03.2011 werd deze beslissing door de bevoegde instanties aan betrokkene betekend.

Dat er evenwel een manifest onduidelijke beslissing genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zeer algemeen geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden, zonder enige nadere uitleg.

Dat nochtans alle vereiste documenten zijn binnengebracht.

Dat verzoeker zich dan ook geenszins akkoord kan stellen met de bestreden beslissing.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat er zeer algemeen werd geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden, zonder nadere uitleg, en dat nochtans alle vereiste documenten zijn binnengebracht.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 februari 2011 aan de gemeente Kapelle-op-den-Bos heeft laten weten dat de aanvraag van verzoeker geweigerd kon worden op basis van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 omdat het volgende document niet werd voorgelegd: een bewijs van onvermogen. Op 11 maart 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat een stuk werd voorgelegd *“het ontbrekende attest van onvermogen dat alsnog aan ons werd bezorgd, met vertraging, omdat het uit het buitenland moest komen”*. Op 17 maart 2011 wordt dan de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, waarin wordt vermeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het enig motief van de bestreden beslissing “Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie” kan niet worden afgeleid om welke reden van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het verblijf aan verzoeker wordt geweigerd: omwille van het niet voorleggen van de vereiste bewijsdocumenten of omwille van een negatieve woonstcontrole. In de mate waarin uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur van mening is dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het ontbrekende document een bewijs van onvermogen betreft en dat de gemeente heeft meegedeeld dat zij dit stuk heeft ontvangen op 11 maart 2011. Daargelaten de vraag naar de waarde van dit stuk, dient te worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat met dit stuk rekening werd gehouden of waarom met dit stuk geen rekening werd gehouden. Evenmin wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van Kapelle-op-den-Bos van 16 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET